

Några Ord

vid

Breitsfeldts gång till döden,

den 2 Augusti 1843.

Exemplaret kostar 2 skilling Banco.

GS 1585

Att säga för brott måhända de lära
Då de se honom vid döden så nära;
Länge har han sett med lif och med dö;
Men fann ej i lagen sitt fob.

De hur han sanslös framåt swiglar;
Nu är hoppets fadla fladt,
Stängst bilden han mot himlen ritlar,
Han ser icke mera någon morgonvädd.

De honom på den swära vägen,
Guru tröslös, huru tung
Släpar han sig fram de sista stegen,
För att möta bilans kugg, ännu så ung.

Rom, se på honom S som kämpen
Med förwifkan, brist och nöd
Och hwarenda brottslig tante bämpen,
Om ni oss ären utan taf och bröd.

Att kan förändras; glädjens timma
Ar af himmelen ett lån,
Snart omhöjes allt af byster dimma,
Att blir brott och straff och gval för Sörbens son.

Han lifwet drömt i ljusa fliten,
Denna yngling och en gång
Myttig, arad tänste han sig griften,
Slad han brömbde om sin lyra och sin fäng.

Han glömbde fader, glömbde moder
Uti nödens mörka flund,
Mar ej mera son, war icke broder,
Han med mörtets mätter flöt ett fast förbund.

Och tantan mögnade till handling,
Och han sjönf i brottets famn;
Ei han tänste då på sin förwandelning,
Sde på skamottens smärter utan namn.

Han ej i hösting werde synat,
Han sag nog sin handling wigt;
Med berättning han till brottet synat,
Wiste att han bröt mot samwete och pligt.

Den swage offrade åt fladen,
Sde blott sin samwetsfrib,
Att hwad dyrbart är i denna werlden,
Hwem själwa lifwet, kanste utan frib.

Öfwe sallighet af nåd, ej brottet lön.
Du hvars nåd omfattar myrtaider,
Den förflutnes siffa bön,
Dag mot den store Gud och Fader,

Stygger genom molnens bådvar — allt är flut.
Brettelsets siffa bön mot handens lufad,
Ej och bön i en minut,
Det som liffad, och allt är flutad

Han ej trodde på sitt siffa ögonblick.
Hans har lett med liffet, lett med böden,
Nu i deras hemsta flid,
Hans länge lett med sina böden,

Da det hjeria, han belugit, war en wäns.
För sin råddning mera brottlig bliffit,
Med en färlig utan gräns,
Sjelf har han ändå älskat liffet

Stöfren af den allitid trogna waranaren.
Sörde ide från sitt eget hjeria
Att en werflig redlig wän;
Föradiffi gaf han bödens smärta

6

Gif att hans slägtningar må glömma
Denna stundens rylighet,
Må de kunna ofta stilla drömma
Att se honom åter i en ewighet.

Den forlände mahan följer den färdan,
För att se offret för brottet och färdan
Brylligt försona sitt grufliga brott,
För att se på Wördaarens lott.

och betta är bödsfrafsets dag.
Stall för sitt brott ge sitt blod inför lag,
Slutar wi galgen sitt lif, sina öden,
Den brottlige Brettelset går nu till böden,

Om från fängelsets portar reglen är dragen,
Watten är kommen och timman är flagen;
Swad rylig högtid bereds da här,
Hvem mähne den liffömde är?